

DECYZJA

Na podstawie art. 151 § 2 w związku z 145 § 1 pkt 4 oraz art. 146 § 1 z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.), a także art. 82 ust. 3 pkt 5b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2021 r., poz. 2351 j. t.), po przeprowadzeniu, na wniosek Enerco Sp. z o. o. Sp. k. z dnia 8 grudnia 2016 r. (uzup. pismem z dnia 19 stycznia 2017 r. oraz pismem z dnia 13 lutego 2017 r.), postępowania dotyczącego wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego ostateczną decyzją nr 357/2016 Starosty Lipnowskiego z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016, o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę Farmy Wiatrowej Wielgie - elektrownia wiatrowa EW9 zlokalizowana na działkach nr 165/1, 166/1, 166/2 w obrębie Piaseczno, gmina Wielgie,

stwierdzam, że decyzja Starosty Lipnowskiego nr 357/2016 z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016 została wydana z naruszeniem prawa, ale na skutek okoliczności, o których mowa w art. 146 § 1 Kpa, nie może być ona uchylona.

UZASADNIENIE

W dniu 14 grudnia 2016 r. do Starosty Lipnowskiego wpłynął wniosek Enerco Sp. z o. o. Sp. k. w sprawie wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego ostateczną decyzją Starosty Lipnowskiego nr 357/2016 Starosty Lipnowskiego z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016, odmawiającą zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę Farmy Wiatrowej Wielgie - elektrownia wiatrowa EW9 zlokalizowana na działkach nr 165/1, 166/1, 166/2 w obrębie Piaseczno, gmina Wielgie.

Starosta Lipnowski po przeprowadzeniu postępowania wznowieniowego decyzją z dnia 28 grudnia 2020 r., znak: ArB.6740.7.6.2016, odmówił uchylenia ww. decyzji własnej Nr 357/2016 z dnia 16 września 2016 roku.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski, po rozpatrzeniu odwołania Enerco Sp. z o. o. Sp. k. od decyzji Starosty Lipnowskiego z dnia 28 grudnia 2020 r., decyzją z dnia 11 marca 2021 r., znak: WIR.VIII.7840.1.8.2021.Mse uchylił w całości decyzję Starosty Lipnowskiego z dnia 28 grudnia 2020 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Starosta Lipnowski po ponownym rozpatrzeniu sprawy, decyzją z dnia 18 sierpnia 2021 r., uchylił decyzję własną Nr 357/2016 z dnia 16 września 2016 r., dotyczącą odmowy zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę Farmy Wiatrowej Wielgie - elektrownia wiatrowa EW9 zlokalizowana na działkach nr 165/1, 166/1, 166/2 w obrębie Piaseczno, gmina Wielgie i odmówił zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę Farmy Wiatrowej Wielgie - elektrownia wiatrowa EW9 zlokalizowana na działkach nr 165/1, 166/1, 166/2 w obrębie Piaseczno, gmina Wielgie.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski, po rozpatrzeniu odwołania Enerco Sp. z o. o. Sp. k. od decyzji Starosty Lipnowskiego z dnia 18 sierpnia 2021 r., decyzją z dnia 9 listopada 2021 r., znak: WIR.VIII.7840.1.162.2021.MSe uchylił w całości decyzję Starosty

Lipnowskiego z dnia 18 sierpnia 2021 r. i umorzył postępowanie pierwszej instancji w całości stwierdzając przy tym, iż powyższy wniosek o wznowienie postępowania był procedowany niezgodnie z właściwością bowiem z dniem 16 lipca 2016 r., weszła w życie ustawa z dnia 20 maja 2016 r., o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która w art. 9 pkt 2 znoveizowała art. 82 ustawy Prawo budowlane. Na mocy tej zmiany, od dnia 16 lipca 2016 r., przepis art. 82 ust. 3 pkt 5b Prawa budowlanego stanowi, że wojewoda jest organem administracji architektoniczno-budowlanej wyższego stopnia w stosunku do starosty oraz organem pierwszej instancji w sprawach obiektów i robót budowlanych dotyczących elektrowni wiatrowych, w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. nie zawiera regulacji dotyczących właściwości organów administracji architektoniczno-budowlanej do prowadzenia spraw w trybie wznowieniowym, dotyczących pozwoleń na budowę elektrowni wiatrowych wydanych przed dniem jej wejścia w życie, jednakże w orzecznictwie ugruntowana jest koncepcja „podążania” kompetencji w ślad za nową właściwością organów. Sądy wskazują, że „w sytuacji zmiany przepisów dotyczących właściwości organów administracji publicznej właściwym do rozpatrzenia sprawy powinien być organ, który jest uprawniony do załatwiania danego rodzaju spraw według obowiązujących aktualnie przepisów o zakresie jego działania (chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej). Wobec powyższego właściwym organem do rozpatrzenia ww. wniosku o wznowienie postępowania w I instancji w powyższym zakresie był wojewoda, nie zaś starosta.

Wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na żądanie strony (art. 147 Kpa). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, celem wznowionego postępowania jest ustalenie, czy postępowanie zwykle było dotknięte określonymi wadami i usunięcie ewentualnych wadliwości zakończonego postępowania, ustalenie, czy i w jakim zakresie wadliwość postępowania zwykłego wpłynęła na byt prawny decyzji ostatecznej wydanej w postępowaniu zwykłym oraz, w razie stwierdzenia określonej wadliwości decyzji dotychczasowej, doprowadzenie do jej uchylenia i wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy albo stwierdzenie, że decyzja wydana została z określonym naruszeniem prawa. Należy tutaj dodać, iż wzruszenie decyzji ostatecznej jest to nadzwyczajny tryb, który może nastąpić wyłącznie w przypadkach przewidzianych w kodeksie, przy czym możliwość jego zastosowania ustawodawca uzależnił od wystąpienia enumeratywnie wymienionych w kodeksie przesłanek (art. 145 § 1 Kpa), przy równoczesnym braku ustawowych ograniczeń (art. 146 Kpa).

Postępowanie w sprawie wznowienia postępowania obejmuje dwie fazy. W pierwszej fazie organ bada, czy podanie o wznowienie wniosła strona (z wyjątkiem sytuacji, gdy podstawę wznowienia stanowi art. 145 § 1 pkt 4 Kpa.), czy wskazano w nim ustawowe przesłanki wznowieniowe, czy decyzja, której dotyczy wniosek o wznowienie postępowania jest ostateczna, a także czy został zachowany miesięczny termin do złożenia podania określony w art. 148 Kpa. Dopiero pozytywne ustalenia w tym zakresie uzasadniają wydanie postanowienia o wszczęciu postępowania w sprawie wznowienia postępowania, które stanowi podstawę do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Wnioskodawca (tj. Enerco Sp. z o. o. Sp. k.) w piśmie z dnia 8 grudnia 2016 r. (uzup. pismem z dnia 19 stycznia 2017 r. oraz pismem z dnia 13 lutego 2017 r.), jako przesłankę do wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego ostateczną decyzją wskazał art. 145 §1 pkt 4 Kpa, który mówi, że w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Ponadto wnioskodawca uprawdopodobnił zachowanie terminu do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania.

Powyższe potwierdziło zasadność wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego ostateczną decyzją nr 357/2016 Starosty Lipnowskiego z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016, na skutek stwierdzenia naruszenia art. 145 § 1 pkt 4 Kpa. W związku z tym tut. organ postanowieniem z dnia 3 grudnia 2021 r. (znak jak w nagłówku) wznowił na wniosek strony ww. postępowanie. W postanowieniu poinformowano również, że w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego postanowienia strony mogą składać pisemne wnioski i zastrzeżenia, a także zapoznać się z aktami sprawy. W terminie tym nie złożono żadnych uwag i zastrzeżeń. Postanowienie to zobowiązywało organ administracji architektoniczno-budowlanej I instancji do przeprowadzenia stosownego postępowania co do przyczyn wznowienia i dotychczasowego rozstrzygnięcia oraz wydania decyzji na podstawie artykułu 151 Kpa rozstrzygającej o istocie sprawy.

Z akt sprawy wynika, że postępowanie zwykle dotyczące wydania pozwolenia na budowę dla ww. inwestycji zostało zakończone decyzją nr 357/2016 Starosty Lipnowskiego z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016 o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę Farmy Wiatrowej Wielgie - elektrownia wiatrowa EW9 zlokalizowana na działkach nr 165/1, 166/1, 166/2 w obrębie Piaseczno, gmina Wielgie. Decyzja ta została skierowana do Pana Mirosława Błoniarza, który był pełnomocnikiem inwestora w przedmiotowej sprawie do dnia 30 czerwca 2016 r. Z treści pełnomocnictwa jednoznacznie wynika, że zostało ono udzielone na czas oznaczony do dnia 30 czerwca 2016 r. Nie zostało przedłożone pełnomocnictwo z nową datą jego obowiązywania. Powyższe oznacza, że w chwili wydania decyzji Pan Mirosław Błoniarz nie był już pełnomocnikiem inwestora, tak więc doręczenie mu decyzji nie oznaczało doręczenia decyzji inwestorowi. Ww. decyzja została również skierowana do wiadomości Wójta Gminy Wielgie oraz Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lipnie. Zgodnie ze znajdującymi się w aktach sprawy wyjaśnieniami, Pan Mirosław Błoniarz przekazał inwestorowi ww. decyzję Starosty Lipnowskiego drogą e-mail w dniu 5 grudnia 2016 r. Tak, więc decyzja nr 357/2016 Starosty Lipnowskiego z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016 została wydana z naruszeniem prawa. W następstwie ww. błędnie przeprowadzonego postępowania należy stwierdzić, iż strona (tj. inwestor) bez własnej winy nie brała udziału w części postępowania. Taka wada stanowi podstawę do uchylenia decyzji o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę.

Nadmienić również należy, iż w toku zwykłego postępowania zostało zaskarżone przez inwestora postanowienie Starosty Lipnowskiego z dnia 29 sierpnia 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016 odmawiające zawieszenia postępowania na wniosek inwestora. Z akt sprawy wynika, iż zażalenie do organu wpłynęło 12 września 2016 r., a więc jeszcze przed wydaniem decyzji nr 357/2016 Starosty Lipnowskiego z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016 o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę dla ww. inwestycji.

Zgodnie z art. 151 § 2 Kpa, w przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania nie można uchylić decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 146, organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji. W art. 146 Kpa wskazano przypadki, w których nie uchyla się decyzji, tj.:

- uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, zaś z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3-8 oraz w art. 145a-145b, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat,

- nie uchyła się decyzji także w przypadku, jeżeli w wyniku wznowienia postępowania mogłaby zapaść wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji dotychczasowej.

W niniejszej sprawie wznowienie postępowania nastąpiło z uwagi na zaistnienie przyczyny, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 Kpa. Wobec tego organ zobowiązany jest do ustalenia, czy upłynął termin pięciu lat od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji Starosty Lipnowskiego nr 357/2016 z dnia 16 września 2016 r., znak: ArB.6740.243.2016.

Z akt sprawy wynika, iż ww. decyzja została odebrana przez wszystkie podmioty ujęte w decyzji w dniach od 20 do 23 września 2016 r. Zatem termin ustawy do uchylenia tej decyzji w postępowaniu wznowieniowym został przekroczony.

Treść art. 146 § 1 Kpa wskazuje w sposób jednoznaczny, że upływ terminów w nim określonych, jako negatywnej przesłanki do uchylenia w trybie wznowieniowym decyzji jest bezwarunkowy, tj. niezależny od okoliczności, które to spowodowały. Termin pięcioletni, chociaż zamieszczony w przepisie proceduralnym, ma charakter materialny, co oznacza, iż jego upływ powoduje, że decyzja ostateczna nie może być uchylona, choćby została wydana z naruszeniem prawa.

Stwierdzenie upływu pięcioletniego terminu, o którym mowa w art. 146 § 1 Kpa, skutkowało bezwzględny zakazem uchylenia decyzji ostatecznej. Nie miały znaczenia okoliczności, które spowodowały, że sprawy nie udało się merytorycznie zakończyć przed upływem wskazanego wyżej terminu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 czerwca 2020 r., sygn. akt II OSK 239/20; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 marca 2017 r., sygn. akt II OSK 1783/15).

Należy również przy tym wskazać, że biegu pięcioletniego terminu określonego w art. 146 § 1 Kpa nie przerywa żadna czynność procesowa (nie przewidział takiej możliwości ustawodawca), nie może być on przywrócony (nie jest terminem, do którego zachowania obowiązana jest strona, lecz jego adresatem jest organ), a jego upływ organ zobligowany jest uwzględnić z urzędu. Prowadzenie postępowania po upływie okresu przedawnienia określonego w art. 146 § 1 Kpa naruszałoby zasadę trwałości decyzji administracyjnej, której podstawową funkcją jest stabilizacja stosunków prawnych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 marca 2018 r., sygn. akt I OSK 2455/14). Termin wskazany w art. 146 § 1 Kpa ma charakter materialny i jego upływ pozbawia organ kompetencji do rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2728/15).

Zwrócić należy jednak uwagę, że w związku z rozprzestrzenieniem się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zakażeń i choroby COVID-19, na mocy ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568), która weszła w życie 31 marca 2020 r., dokonano wstrzymania rozpoczęcia oraz zawieszenia biegu wskazanych w art. 15zrz i art. 15zsz ww. ustawy terminów prawnoadministracyjnych (zarówno materialnych - art. 15zrz ust. 1, jak i proceduralnych - art. 15zsz ust. 1), na okres (pierwotnie) obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19. Przepisy art. 15zrz i art. 15zsz ww. ustawy zostały uchylone na mocy ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875). W konsekwencji należy wskazać, że wstrzymanie rozpoczęcia oraz zawieszenie biegu terminów zgodnie z art. 15zrz i art. 15zsz ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, miało miejsce w okresie

od 31 marca 2020 r. do 23 maja 2020 r. (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 października 2020 r., sygn. akt I OZ 602/20).

W związku z powyższym termin, o którym mowa w art. 146 § 1 Kpa uległ wydłużeniu o 54 dni (tj. o okres od 31 marca 2020 r. do 23 maja 2020 r.).

Niemniej jednak należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie termin, o którym mowa w art. 146 § 1 Kpa został przekroczony pomimo jego wydłużenia o ww. okres zawieszenia biegu terminów.

Z przytoczonych powyżej względów orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie, za pośrednictwem organu, który wydał niniejszą decyzję, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. W terminie do wniesienia odwołania od decyzji strony mogą zrzec się prawa do wniesienia odwołania. Z dniem doręczenia tuteszemu organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Strona nie będzie mogła wówczas wnieść skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na taką decyzję.

Z up. WOJEWODY
KUJAWSKO-POMORSKIEGO
Zygmunt Borkowski
Dyrektor
Wydzielni Infrastruktury i Rolnictwa

Otrzymują:

1. Strony wg rozdzielnika
2. A/a

Do wiadomości:

1. Wg rozdzielnika